

ятъ му другаръ съ самара носѣше име Копитко. Дѣдо Кременъ вървѣше подиръ Копитка и го бодѣше съ остенъ.

— Защо ме бодешъ? — питаше Копитко.

— Бързай да стигнемъ планината, додето не се е мръкнало.

— Какво ще правиме тамъ?

— Ще събираме праханъ.

По ония времена хората нѣмаха кибритъ, а си кладѣха огънь съ огниво и праханъ.

Вървѣха дѣдо Кременъ и Копитко каквото вървѣха — стигнаха Родопитѣ. Навлѣзоха подъ сѣнкитѣ на дърветата. Запретна се старецътъ да събира праханъ, а Копитко тръгна за момина сълза. Додедо дѣдо Кременъ напълни торбата съ праханъ, Копитко изпасе цѣла китка момини сълзи и взе да реве.

— Защо реवेशъ? — попита го неговиятъ стопанинъ.

— Ожъднѣхъ.

— Като си ожъднѣлъ, хайде да слѣземъ на Чепинското езеро.

Слѣзоха на езерото.

Копитко протегна жадношия, а дѣдо Кременъ легна на коремъ и засмука бистрата вода. Копитко смъркаше тъй силно, че пробуди змея. Змеятъ надигна глава и се усмихна:

— Дошла ми е вечерната закуска! — рече той и тихо при-

ближи къмъ гоститѣ. Отвори устата си и — амъ! — налапа и двамата. Глътна ги и се облиза.

— Загазихме! — тихо продума Копитко въ тъмния коремъ.

— Ти си виновенъ! — ядосанъ кресна дѣдо Кременъ и, като грабна остена си, бодна магарето. Копитко наду тржбата си и ревна.

— Мирно да стоите тамъ въ корема ми! — изръмжа змеятъ и плувна къмъ срѣдата на езерото.

Дѣдо Кременъ и Копитко се укротиха. Мина единъ часъ време. Магарето зашепна:

— Дѣдо Кремене, много ме е страхъ отъ тъмнината. Дай малко свѣтлина! Цѣкни съ огнивото и запали парче праханъ!

Дѣдо Кременъ извади огнивото и запали малко праханъ. Раздуха я. Почна да си трие очитѣ отъ дима и хвърли запалената праханъ къмъ збитѣ на змея. Змеятъ писна:

— Олеле! Пари!

— Нека ти пари! — заканително поклати глава дѣдо Кременъ и запали цѣлата торба съ праханъ. Чудовището почна да се задушавя. Когато отъ устата му взеха да излизатъ пламъци — удари съ опашката си езерото и го раздѣли надве.